ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumerantar äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler bö vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika sånkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

FÖR ATT UNDVIKA MISSFÖRSTÅND.

De som i dagens S. C. T. läsa upproपet af pastor E. J. Carstein måtte taka i betraktande, att pastor Carsteins upprop endast bör beaktas af finnar bosatta i Canad, men den jag hade i S. C. T. af den 20 dennes omfattar hela Canadas befolkning och denna adress skall sändas till H. M. Kung George af England, men Carsteins skall sändas till president Wilson af U. S. A.

Men märk likväl att jag sämlar namnteckningar till hvardera, och var god och sänd dem med det första till mig, ty adressen måste påskyndas.

Högaktningsfullt,
Ejnar Lindblad,
Stockholm, Sask.

FRÅN THE PAS, MAN.

Den 9 jan. 1915.

Till red. af S. C. T.!

Sänder härmed $1.00 som prenumerationsafgift för år 1915. Får på samma gång sända en nyårshälsning till alla från Brännefors, Västerbottens län, Sverige, som äro här i Canada. Undrar, hvar Ludvig Petterson och alla de ändra pojkarne från Brännefors är. Jag är uppe vid Saskatchewans största guldgrufva, nämligen Beaver Lake. Men inte för guldgräfning, utan kokar i en "stopping place" nära B. L. Jag önskar se några rader i S. C. T. från Luid. P. A. N., R. R. och Hugo Nilson, om han finns? Jag har några rader på vers att bifoga, om de kunna passera förbi papperskorgen? Om de ej gör det, så är ingen skada skedd, för det är ej mitt yrke eller lefvebröd att dikta vers.

Högaktningsfullt,
Hugo Burman.

MIN RATT SOM MANNISKA.

Red. af S. C. T.!

Af breflådan ser jag, att min artikel ej kunde publiceras. Den var skrifven i fredens inträsse, men som fredsvänkan jag ej frånlämna mig rätten att yttra mig om religionens ställning till fredsfrågan, och militarismen befinner sig ju midt i kristenheten. Våra artiklar i denna riktning är förarbeten att kunna komma åt militarismen. Meningen är ej att förgöra kristendomen. Men min önskan är att förmå kristendomen att inta en annan ställning till kriget. Ärkebiskop Söderblom har som bekant tillkännagifvit den uppfattningen, att en präst är oförhindrad att slåss. Mr. Melander möter Pelle i grinden och säger det är en djäfvulsk lära: Om ni tänker noga efter, kan ni knappast begära att sådana som kejsar Wilhelm skola få oantastade skräfla med religionens mantel öfver sina krigsbragder. Det var ej af nöden att min artikel inflöt. Mr. Rudolf Einhardt framställer ju i sin artikel det samma som förekom i min. Vi äro skyldiga tidningen mycken tack för hvad vi har fått skrifva i afdelningen "Ordet fritt". Jag har tänkt, att fredsvänner borde samla en fond och finansiellt understödja de tidningar, som vilja hjälpa dem i deras kamp. Att nå massan af folket med ströskrifter blir dyrt och går sakta, men om tidningspressen tänker efter, nog har den stor skuld till kriget. Den har för folken dikterat den vapnade freden som det säkra, och nu ser vi det rysliga i denna politik. De ha begått indirekt förräderi och ledt folken i en fälla. Folken komma nog af det nuvarande elddopet att bortskaffa en osund och skadlig tidningspress. Men det här blir nog värre än att orda i religion, så nu är det bäst jag slutar. Hoppas dock, att red. med ens ej stoppar oss att skrifva, så att vi fredsvänner kunde i tidningen åtminstone få låta höra af oss, om det blir nödvändigt att ordna oss för en mera gemensam kamp för en lidande och vilseledd värld, som nu badar i sitt eget blod.

Med högaktning,
K. R. Jonson.

FORFRÅGAN.

Har af en viss person fått höra något så orättvist som orättvist kan vara handladt af en Guds ords förkunnare, hvilken borde vara till hjälp i stället för att själf taga hjälp, och denna person, som jag skrifver om är pastor A. G. Olsson i Stockholm. Undertecknad kan ej tro riktigt denna beskyllning, men önskar att pastor A. G. O. ville vara god och gifva sin förklarning på min forfrågan.

Saken gäller den, att pastor A. G. O. lär hafva anhållit, samt erhållit hjälp af municipalsamhället för att han i somras hade besök af sjukdomen i sitt hem.

Men undertecknad måste med det skarpaste protestera öfver denna handling, ty pastor A. G. O. är en förmögen man, som icke behöfver statens hjälp så som till exempel den, som lefver i knappa omständigheter och anhållit om hjälp, men ej fått det. Kan ej förstå, huru municipalitetet skoter sitt arbete, som gifver den rike, som har tillräckligt, men den som ingenting har, han får bli utan, och jag kan gifva ett exempel på den saken här i Stockholm (Sask.) E. Gustafson, som har haft tvänne af sina barn på sjukhus och de ha kostat honom närmare $500, har ej fått en enda cent från municipalitetet, fastän man anhållit om hjälp.

Därför vill jag i några ord yttra mig genom den ärade S. C. T. till pastor A. G. O.: Bästa broder, huru tror ni eder kunna tjäna Guds arbete på jorden, när ni tjänar tvenne herrar, nämligen Gud och Mammon? Och hvad tror ni, att ni har för välsignelse med den väckelse, som nu pågår i Stockholm, när ni som är en som borde vara som en förebild, går och gör så? Jag skall säga eder, att Guds straff och Hans förbannelse skall komma öfver eder, så länge som ni själf är en half kristen. Därför, om ni vill taga mina råd, så stig ej fram inför församlingen förrän ni har er egen själ frälst, och om ni verkligen handladt så lågt, så återlämna den summa ni erhöll genast, till municipalitetet, eller till den som behöfver hjälp, nämligen E. Gustafson. Så fordrar jag, att ni förklarar er i denna sak öppet i denna tidning.

Den Frågande.
Stockholm, Sask.

FRÅN EN FARMAREHUSTRU.

Ärade red. af S. C. T.!

Eftersom så många både män och kvinnor, gamla och unga, lärda och olärda, kloka och dumma, skrifva i tidningar, så vill äfven jag, en enfaldig farmarehustru ute på Canadas prärier, försöka få ihop några rader och sända till tidningen.

För det första får jag önska alla tidningens, både redaktör och medarbetare, alla tidningens läsarinnor och läsare en god fortsättning på det nya år som nu börjat. Måtte det medföra åt er alla allt möjligt både andeligt och lekamligt godt. Och så får jag tacka er alla som ställt er i leden för att kriga mot kung Alkohol. Förtröttens ej, om fienderna äro många och framgångarna små! Till slut skall nog segern bli er, blott ni troget kämpa, sanningen skall nog segra till slut, trots fiendens alla lömska anfall och hemska vapen, hvilka i sinom tid kommer att vändas mot dem själfva.

Äfven vill jag bedja er, I flickor: Gift er ej med en drinkare, ty om ni gör det, så kommer ni bittert att få ångra det, ni blir olyckliga för detta lifvet och kanske för det tillkommande också. Se er omkring och skåda, hvilket elände dryckenskapen för med sig. O, huru många kvinnor som blifvit olyckliga, därför att de förenat sina öden med en som älskar rusdrycker. Det går ej att beskrifva, hvilka kval en sådan hustru får lida, blott den som erfarit det, vet hvad det vill säga, att hafva en drinkare till man. Någon säger, hon har det, som hon gjort det. Kan så vara, men saken är den, att ingen förstår det, som ej försökt, och sedan är det för sent, hon har honom då. Stackars olyckliga hustrur. Och alla dessa oskyldiga barn, som få lida därför att deras fader super, det trotsar all beskrifning. Därför, I flickor, låten varna er, gör er ej själf olyckliga och skaffen ej en sådan obarmhärtig far för erda barn! Hvad skall man vänta att det blir af de barn, som har en drinkare till fader?

Inga Stenson.
Santaltua, d. 1 jan. 1915.

DÅLIGA TIDER.

Winnipeg, 29 jan. 1915.

Ärade red. af S. C. T.!

Vill härmed sända några rader för afdelningen "Ordet Fritt", om det finner nåd för redaktörens ögon. Med tanke på den diskussion, som förekom i S. C. T. förra året, öfver "de dåliga tiderna", skulle jag vilja uppställa följande fråga: Har arbetarklassens ekonomiska ställning förbättrats eller försämrats under de senaste femton åren? Detta skulle gälla arbetsklassen öfver hufvud taget i alla länder. I den diskussion, som förekom förra vintern, påstods i allmänhet att tiderna voro gement dåliga. Jag påstår dock, att det var "good times" i förhållande till denna vinter, och vill jag påstå att i denna vinter är det "good times" i förhållande till den tid vi gå till mötes. Kriget är ju en direkt orsak till den nuvarande arbetslösheten och åtföljande dyrtid. Ofvanstående fråga kan diskuteras utan att någon tager anstöt däraf, och om någon af tidningens läsare vill besvara den, skall jag äfven återkomma med ett inlägg. Vill sända ett bref, citeradt från "The Cottons Weekly", publicerad i Leaside Junction, Ont.

"WOEFUL CONDITIONS PREVAIL AMONG SETTLERS IN NORTHERN ONTARIO.

McCool, Ont., Jan. 18th 1915.

Dear Comrade Editor:—Could you at an early date work up an article in Cotton's relative to the wheat and flour situation? The enclosed clipping may perhaps serve as a basis for same. Most people that I talk to seem to think that the soaring wheat prices are due: 1st to the million bags of flour sent to England, and 2nd. to the dispensation of Providence, who is over all "(consequently our wheat prices). Poor damn fools! I am sorry that I have no subs. to send in, but you can't imagine how things are up here. The most of the people have only small clearings and rely upon their winter's work to keep them going. This winter there is no sale for anything in the timber line. I know of people up here who are "living" on turnips and an occasional wild rabbit, and thanking God for a good conservative administration. I have been out of work myself ever since I came back from Toronto, but being single, I am not so badly of as some of the married boys. Harold Welch, your "Irish" friend, told me a few days ago that he had been living on rabbits for five or six weeks. Lours in the revolution, Chas. M. Thompson."

Ofvanstående bref är belysande för farmarnes tryckta ställning i nybyggaredistrikten.

Med hälsning,
J. C.

FRÅN PERCIVAL, SASK.

Den 25 jan. 1915.

Ärade red. af S. C. T.!

Ja, nog skrifver de och skryter här i Percival om den ena stora fasten efter den andra, men nu har det fallit mig in att skrifva och berömma våra grannar därborta i Northwood, ty äfven de synas begynna att vakna upp och klämma iväg med bröllop och sådant där mycket annat godt, som liksom kommer ofvanpå. För en vecka sedan blefvo vi slagna med häpnad, då vi fick höra en sjufaldig bjällerklang och bakom oljudet syntes fyra ståtliga norrlandslappar — trolligen nyss anlända från fosterbygden, ty de voro som jag kan förstå af deras beteende ganska fattiga, ty de tiggde om mat och allmosor för att de skulle få fira sitt bröllop. Somliga gåfvo af det lilla de hade och nästan öfverallt mötte de välvilliga människor och förhvilket de voro mycket tacksamma. Men hvad som hände de stackars lapparna har jag just fått veta, och hvarför de måste draga sig dit bort till Northwood med sitt roliga bröllop. Jo, ser ni, goda vänner, vi lefva nu i oroliga krigstider och äfven här finns det en och annan som har lust att utan orsak skjuta till måls på, som det för dem synes, grannarnas befläckade villfarelser. (Dansen). Det förstår jag därigenom att några av våra starkaste farmaregummor har med sin äldriga moder som ledare förklarat ofred mot lapparna. Jag för min del vill dock stå på de sistnämdas sida, ty gamla sägner vill berätta, att lapparna äro farligt folk för trolleri. Gören därför fred med fjällbygdens gamla att och bry er ej om något illvilligt krig med dem. De bad er kanske om en skärf, men då ni ingenting lade i deras hopsamlade matförråd, så har ni ju ingen orsak att uppträda och springa rundt som tillrättavisare. Jag är mäst sorgsen för stackars Kalle, att han måste nu gå med osulade tussar, därför att två af hans barn gingo med som lappynglingar. Hvarför skall de andras rättesnöre straffa en stackars fader för barnens begångna missgärningar. Har du inte här gjort ett stygt misstag, då du har läst en bit ur böckernas bok bakfram. Nog var det oförskämt af de fattiga tiggarna att de vågade sig till herrgården för att bedja om bröd. Men det står ju att vi skall låta hundarna äta af de brödsmulor som faller från den rikes bord. Ni tyckes vara höfliga mot alla, men krusar ingen. Ja, så gör ni, och därför lycka till, och heder åt alla som äro ärgare till ett kom de själf tror, oöfverträffligt godt förstånd och uppförande. Till sist vill jag tacka det unga brudparet för en angenäm afton samt allramäst den person som tillgjorde brudvigseln.

A. P.

ETT FORSLAG.

Esterhazy, Sask., d. 23 jan. 1915.

Ärade redaktör!

Jag läste för någon tid sedan i Svenska Canada Tidningen om att svenskarna i Winnipeg ämnade bilda en förening och skramla till ett eget hospital i Winnipeg, hvilket satte mina tankar i gång. Jag kom mig då att tänka på att alla svenskar i Canada borde bilda en egen sjukförening. Alla skulle först och främst bidraga till ett första klassens sjukhus i Winnipeg med 50 cents och 25 cents bidrag årligen. Och det andra vi svenskar borde göra, vore att samtidigt bilda en Svenska Folkets Sjukkassa med $1.00 i inträdesafgift pr. medlem samt $1.00 i månadsafgifter pr. medlem, samt 25 cents i kvartalsafgift. Om vi så ville så kunde vi bestämma $1.25 per sjukdom samt en begrafningshjälp för hvarje medlem som dör från $75 för första året han är medlem, med en liten ökning hvarje år han står inne i sjukkassan. Men finge ej öfverstiga $800. D. v. s. om vi skulle öka sålunda:

För personer mellan 35—45 år (Äldre personer intagas icke), $75.00 för första året; $100.00 för andra; $150.00 för tredje; $200.00 för fjärde.

För personer mellan 25—35 år: $300.00 för femte året; $475.00 för sjätte.

För personer mellan 15—25 år: $600.00 för sjunde året och $800.00 för åttonde året.

Denna dödsfallssumma finge taxeras ut per medlem med 25 cents första året och bilda en kassa och sedan ökas efter behof efterkommande år!

Jag hoppas det finnes någon driftig svensk i Winnipeg som kunde börja där, och vi finge vår hufvudafdelning i Winnipeg och sedan kunde vi få platsafdelningar öfver hela Canada. Jag skulle göra mitt bästa för en platsafdelning här efter vi finge böcker och stadgar tryckta. O, människa! Välj, och välj till ditt bästa! Kom ihåg att endast för $14.50 om året har ni en lifförsäkring, sjuk- och olycksfallsförsäkring samt fritt hospital och läkarevård. Tänk på att om ni blir sjuk och icke kan arbeta så tjänar ni pengar lika väl om ni är en fattig familjeförsörjare. Så tänk hvad glada er hustru och edra barn skall vara öfver eder förtjänst: $32.50 i månaden, i stället för att taga en lifförsäkring af ett försäkringsbolag och betala $35.00 om året och sakna fri läkarehjälp och $1.25 per dag. Och det bästa af allt, vi kan kalla det vårt eget company, limited.

Hvar enda en, tänk och verkställ, det är meningen vi skola hjälpa hvarandra och visa de andra nationerna att vi äro svenskar. Många bäckar små göra en stor å. Det är icke meningen att vi skola stanna med ett hospital i Winnipeg, utan fortsätta om kassan blir så stor så vi kan, så må vi upprätta ett annat i Alberta på någon plats. Det finnes många goda läkare och material för bygnaden, om vi bara få ihop pengar, och pengar gör sig själf bara alla skrifver in sig. Framför allt, tänk icke att $15.00 om året är för mycket, men tänk om ni skulle blifva sjuk och vara tvungen resa till Winnipeg och undergå en stor operation och ligga där ett halft år och hyra en man i edert ställe hemma, hvad ville det kosta eder. Det ville nära nog kosta en farm, om man står så där på jämnvikt, som man säger, i stället för nu kan vi göra det i förväg allting, kostar endast $15.00. Tänk på det. Ni är redan inskrifven i en svensk församling och betalar $10.00, kanske mera, om året. Huru mycket hjälp får ni därifrån? Stanna och tänk! Kanske en del tänker som så: "Jag är frisk, hvarför skall jag skrifva in mig och få onödiga utgifter" Stanna och tänk! Gör det nu medan du är frisk, för sedan du blir sjuk är det för sent.

Om någon har samma tankar som jag, så torde han väl vilja höra af sig i S. C. T.

S. A. Nyström.

FRÅN EDMONTON, ALTA.

Den 22. jan. 1915.

Ärade red. af S. C. T.!

Efter som jag har gjort en alldeles ny erfarenhet, så måste jag anhålla om plats i eder ärade tidning.

Jag hade gått utan arbete så länge här i staden, och jag hade alltid sett efter tillfälle att gå till slipershuggning, det första det skulle bli något. Och mycket riktigt. Där kom en agent för att hyra slipershuggare, och vi hade endast 40 mil att gå med häst, sedan vi hade lämnat tåget, och där fanns det allra bästa timmer. Och kamparna byggda, allt endast att börja. Betalningen, som var 7c. för no. 2 och 9 för no. 1, var visserligen icke stor, men man beräknade i alla fall att göra en dagspenning. Och hvad gör man ej för en dollar i dessa dagar? Man tog första tåg. Hästskjuts var mot oss vid änden på banan. Men det blef ej länge förrän det hördes, att det var 80 mil. Väl, hvad skulle man göra? Det vackra timret skulle ju ersätta allt. Vi gick på, och då vi hade 80 mil, så hörde vi att det var andra 40 mil kvar. De höllo på, så de hade oss 114 mil ifrån vår väg. Och nu var det ju ej så noga huru de trakterade oss. Där fanns endast tält att sofva i och vi fick sätta upp ett häsställ med stora hål i taket och 4 dörrar på. Där skulle vi sofva. Och spis och eld skulle man ej få ha, ty det var eldfarligt. Och hö, det var för dyrbart att sofva på, utan det sades oss att granris var godt nog att sofva på för oss. Vi skulle naturligtvis ut att se den mångbeprisade skogen. Men vi funno ut att det var endast bedrägeri, som allt annat. Det var så långt mellan träden, att det var ej att börja, ty maten kostade ju en dollar om dagen och verktygen var uppe i $12, hörde jag. Nu fann man ut, att här var frågan om att arbeta för maten. Det var meningen. Och sedan blifva trakterad som djur. Vi hade hustrur och barn, och kunde naturligtvis icke stanna under sådana omständigheter. Nästa morgon gällde det att taga filtarne på ryggen och luffa till närmaste järnväg, ty pängar hade man ej. Jag för min del hade visserligen lite pengar i banken, men hvad hjälpte det? Jag var lika utan där, som de andra. Vi blef 3 i sällskapet. Och som jag ej är blyg af mig, så blef det min lott att tigga maten i kampar och hos farmarfruntimmer. All heder åt dem, de hjälpte oss fram. Min innersta känsla var ibland, att kanske jag hade lika mycket som en del af dem jag tiggde af. Men tigga måste jag, ty jag hade ingenting som jag fick tag i. Vi kommo i alla fall till tåget, uttröttade efter att hafva gjort de hårdaste erfarenheter någon af oss hade gjort förr. Jag har nu skrifvit detta för att visa våra stackars landsmän hvad de gå till, då de skeppa ut på Great Water Way, norr om Edmonton, denna vår. De skeppa dem in som fårhopar. Nej, detta är ett för vackert uttryck. Om dessa arma varelser, som ligga i städerna och supa upp sina pengar, och sedan måste ut för att blifva trakterade sämre än djud, ville betänka sig! Hoppas nu att red. tillåter detta bref komma in i tidningen som det är. Ty det fins mer än hundra man, som voro i McArthurs kamp no. 10 den 13 jan. 1915, som kunde skrifva under sina namn och betyga dess sannfärdighet. Där ute betalas doktorsafgift, men en doktor har ej varit där sedan i augusti och där skrefvo vi bref, som vi ej har sett komma fram till Edmonton. De amna hålla allt hemligt. Och jag fann ut, att det äfven var meningen, att myrdikningen skulle göras för maten. Där finnes 40 a 50 mil af myrdikning, som skall göras denna sommar, och jag fann ut, att förliden sommar funnos de, som hade tjänat endast maten.

Till sist en kär hälsning till alla tidningens läsare samt dess redaktion.

Af en som älskar sanning och rättvisa,
K. R. Fredrikson.
6921 11th ave., Edmonton, Alta.

FORR OCH NU.

Exponse, Sask., jan. 18 1915.

I forna dagar hade vi bra godt om klokt folk, det fanns väl knappast någon bygd i vårt land som saknade en gubbe eller gumma som hade till uppgift att bota både folk och få. För inte så synnerligen många är tillbaka fanns i Bohusläns nordligaste socknar tvenne af dessa kloka gubbar. Den ena af dem kallades Halvar Bröd, och den andra Ola Kihl. Båda voro mäktigt styfva, och täflade ofta med hvarandra om sina hemliga konster. Båda åtnjöto ett stort och obegränsadt förtroende hos befolkningen och deras prestige minskades sannerligen icke af den omständigheten, att gubbarna hade hvar sin svartkonstbok, den de en Skärtorsdagsnatt fått af den Stygge. Så till vida hade dessa kloka gubbar samma uppgift, då det gällde att föla, bota folk eller få. Men Ola Kihl var dock lite styfvare än Halvar Bröd, ty han kunde återskaffa stulet gods. Han läste sig till hvar tjufstrykarna höllo till, samt stöpte i bly. Genom detta stöpande blefvo skälmarna förgjorda, så att de sågo sig tvungna att möta stöparen på ett af honom bestämdt ställe, med det orätt fångna. Ola Kihl var därför en fullkomlig trollkarl, och öfverträffade i detta fall sin kollega, men Halvar Bröd var dock också en mäkta vis man, det klipperade nästan aldrig för honom när han åtog sig en sak, vare sig då han med åderbill i fickan vandrade ute i bygderna, för att återlåta folk, eller då han fick i uppdrag att lägga ett brutet ben till rätta. Härvidlag lär han hafva haft en mycket stor färdighet. Eller också då det var fråga om att bota förtrollade kor. Ett af Halvar Bröds recept för kor, som på grund af trolldom, mjölkade blod, lyder så här:

"Man tager så mycke mjölk mån kan få af koa å sätter den på elden, och då hon kokad är, slår man i henne ett skedblad salt, hvaruppå en skära göres glödande, som föres så hettan å glödrödan hon är, flera gånger fram å tillbaka igen tills den blir lite kall. Sedan slår man hvad som kvar är, under högra foten på koa, med ett sakta upprepande af följande ord: Hässa, Kåssa, Tässa. Innan solen gått ned göres detta några gånger, så skall koa ej allenast upphöra med blodmjölkningen, utan ock få sin mjölk igen.

Men om en häst blef förgjord, då var Halvar Bröd inte mycket att skryta af, då var det nog Ola Kihl som kunde sin sak, och botade djuret enligt följande recept:

Led hästen uti rinnande vatten och i that tu öser of sommre vatten honom uppå, säg to sålunda för thig sjelfver: Jag öser ur denna djupa grund, hvaruti bar drunknad både katta å hund. Tag sedan of sommre vatten, kasta däri några glödande kol tillika med några skifvor stekt bröd, tag så en tapp hö, gör den hård tillsamman och därmed stryk korsvis fram å tillbaka i vattnet. Sedan gif öket detsamma att dricka. Hvad som öfrigt blifver å hästen ej förmår utdricka, det slå bort på en korsväg. Detta måste förrättas uti all tysthet å stillatigande.

Men när det var fråga om förgjorda människor, se då var det nog den kloka gumman Peltronella på Långnäset, som måste anlitas. Hon utöfvade det förgjorda enligt följande recept:

Tag ett lod vildsvinister, ju gamlare, ju bättre, å ett lod bocktalg; låt detta tillika med två kvarter rödt vin smälta i en ren messingpanna. Sedan gjutes därpå friskt vatten. Och när det sedan af vattnet kallt blifvit, skall det strax aftagas och sättas i ett mörkt rum för tjugofyra timmar. Sedan skall det åter sättas på en liten glöd och tempereras med följande saker: Tag mossa af en dödskalle, 1 lod; blodsten, 1 lod; röd Sundel, 1 lod samt daggmaskpulver ½ lod. Så tager man en tesked af detta kosmos uti en liten flaska och trycker den så hårdt man kan till det förgjorda stället. Och så fort flaskan spricker, skall det förgjorda försvinna.

Ja, så ordinerades det i forna dagar af klokt folk. Glorvärdiga i åminnelse äro emellertid dessa undergörare. Ehuru de med sin hemlighetsfulla visdom för länge sedan har gått bort till de fördoldas värld, så lefver dock vidskepelsen ännu. Ja, den har hållit oss sällskap allt sedan. Visserligen tassar den numera inte omkring i vadmalskläder och träskor som i gamla dagar. Oh nej, den har ju som allting annat i världen blifvit omkostymerad och modärn, har flyttat från bondbygden in till staden, där den uppträder i galadräkt och sidensläp i sina fint möblerade parlorrum. Vi lefva ju i en modärn tid, då allting måste hafva sina modejournaler till och med för sin vidskepelse, äfven den måste antaga tidens tycke, och hafva sina nya faconer för hvarje tid. Det skulle ju vara rysligt obildadt af oss upplysta människor i detta förnuftets tidehvarf att längre tro på ett spöke, eller en simpel trollgubbe, men att tro på spiritistiska andar samt kunna spela klaver utan händer och uppföra bordtanser och på s. k. medium som kunna sätta sig i förbindelse med andarnas värld och framkalla Carl den tolfte, Gustaf Vasa eller Sten Sture för en dollar, detta är åter igen icke obildadt. Oh nej. Det är endast vidskepelsen a la mode.

Som sagt, den modärna vidskepelsen har nu flyttat till staden och startat business som det heter på engelska, och affären går ganska bra, ty lättroget folk har det ju aldrig varit någon brist på här i världen. Den bryr sig inte något längre om bondens förtrollade kor, de får nu mjölka precis hvad de vill, inte häller hans hästar, de få gå förgjorda året om. s. v.

Nu hoppas jag den ärade läsaren är af den gedheten och ursäktar mig, ty jag har inte tid att vara med något längre.

Edwin Olson.

AN APPEAL.

The men of Great Britain with their Allies are fighting not only for their own existence and to restore Belgium, but against the domination of militarism throughout the world.

From the English, Scotch and Irish many millions of our countrymen are decended. We speak the same language; our traditions, standards and ideals are the same.

In behalf of the soldiers and sailors at the front and in the hospitals the British American War Relief Fund issues this appeal to those who in this struggle sympathize with Great Britain.

It asks for warm clothing, comforts and necessities.

The articles required are mufflers, wristlets, socks, (size 10 or 11), woolen gloves (size 9 and 10), abdominal belts, woolen helmets, colored handkerchiefs, woolen underdrawers, undershirts, cardigan jackets, sweaters and tobacco, and for the hospitals, old linen, bandages, antiseptic gauze and anesthetics.

The society has been in existence only since October 20, but contributions have been received from nearly each state of the United States, from Canada and the West Indies.

The articles already forwarded have been acknowledged by Lord Kitchener in the folowing cablegram:

"First consignment of gifts from women of America for British on active service, received with much appreciation and gratitude. Letter follows.

KITCHENER,
Secretary of State for War."

Any cash donation will be used in the purchase of these articles.

In order that your contribution may benefit those in America as well as those abroad, all articles will be purchased here.

No money will be sent out of this country.

Through the cooperation of British Steamship Lines all consignments are delivered in England free of charge, and the British War Office guarantees prompt delivery to the men at the front and in the hospitals.

All contributions in kind and all communications to be addressed to Mrs. Ralph Sanger, British American War Relief Fund, 200 Fifth Avenue, and all money contributions will be gladly received at the same address by Mr. Henry J. Whitehouse.

The Fund is under the patronage of the Presidents of St. Andrew's Society, The St. George's Society, The St. David's Society and The Canadian Society.

COMMITTEE:

Lady Herbert, President
Mrs. Ralph Sanger, Sec'y Mr. Henry Whitehouse. Treas.
Mr. F. W. Whitridge Mrs. Shaw Safe
Mrs. H. J. Whigham Mr. Ogden Reid
Miss M. H. Wiborg Judge Barlow
Mr. John G. Milburn Mrs. John Mager
Mrs. A. S. Burden Mrs J. W. Dixon
Mrs. Oliver Iselin Mrs. J. H. Sears
Mr. W. R. Farquhar Mr. Norrie Sellar
Mr. Elliott Gregory Mrs. Alfred Coats
Mr. R. M. Stuart Wortley
Mr. Richard Harding Davis
Mrs. Charles Dana Gibson
Prof. H. Fairfield Osborn
Colonel R. F. Thompson
Mrs. Walter E. Maynard
Mrs. George Vanderbilt
Mr. Moses Taylor Pyne
Mrs. J. Elliot Langstaff
Mr. Archer Huntington
Mrs J. P. Morgon, Jr.
Mrs. F. W. Whitridge

REDOVISNING

öfver logen No. 21 Scandias insamling till förmån för br. Eric Gustafsons sjuka gossar.

O. J. Englund, Dubuc,	$1.00
Oscar Freed, Dubuc,	1.00
Alfred Ekeberg, Dubuc,	1.00
Anton Berg, Dubuc,	1.00
Johan Englund, Dubuc,	1.00
Eric Freed, Dubuc,	1.00
Nils Ekstrand, Dubuc,	1.00
Sven Johnson, Dubuc,	1.00
S. P. Dickson, Dubuc,	1.00
G. A. Tranberg, Stockholm,	5.00
E. Söderkvist, Dubuc,	1.00
A. H. Tranberg, Stockholm,	1.00
M. Lind., Dubuc,	1.00
E. N. Forsberg, Dubuc,	1.00
N. Forsberg, Dubuc,	1.00
V. Wiklund, Dubuc,	1.00
J. Nordkvist, Dubuc,	1.00
John Hedström, Dubuc,	1.00
H. Ekberg, Dubuc,	1.00
Svan Anderson, Dubuc,	1.00
Axel Franson, Dubuc,	1.00
John Erikson, Dubuc,	1.00
E. A. Johnson, Dubuc,	1.00
Mrs. Brita Offerlin, Dubuc,	2.00
E. H. Claiton, Dubuc,	1.00
Arne Simle, Dubuc,	.00
Mrs. M. O. Simle, Dubuc,	1.00
Pete Johnson, Dubuc,	1.00
Mrs. Brita Johnson, Dubuc,	.50
O. H. Hanson, Dubuc,	.50
John Johnson, Percival,	.50
Eric Johnson, Dubuc,	1.00
John Johnson d. y., Dubuc,	.50
Henning Johnson, Dubuc,	.25
C. N. Ramstead, Stockholm,	.25
S. E. Ramstead, Dubuc,	.50
K. F. Hollander, Dubuc,	.50
Hjalmar Hollander, Dubuc,	.50
Edvard Isakson, Dubuc,	.25
N. P. C. Nilson, Stockholm,	1.00
Edith Johnson, Stockholm,	.25
V. Munch, Stockholm,	.50
Eric Bergström, Stockholm,	.50
Axel Hamilton, Stockholm,	.50
S. A. Hollander, Stockholm,	1.00
J. O. E. Nyström, Stockholm,	.50
A. G. Olson, Stockholm,	1.00
O. P. Anderson, Stockholm,	.50
John Nystedt, Stockholm,	.50
Herman Nystedt, Stockholm,	.25
Amalia Nystedt, Stockholm,	.50
Harald Nystedt, Stockholm,	.25
D. K. Ekberg, Stockholm,	.25
E. D. Lindvall, Stockholm,	.25
E. Jakobson, Stockholm,	.25
Elis Abrahamson, Stockholm,	.25
Anton Fredlund, Dubuc,	1.00
Edvin Olson, Stockholm,	.25
E. Berg, Stockholm,	.25
A. Oslund, Stockholm,	.25
N. Zacrison, Stockholm,	.25
Go. Svanson, Stockholm,	.25
Mike Oslund, Stockholm,	.25
David Olson, Stockholm,	.25
A. Nickolaison, Stockholm,	.50
S. Ottoson, Stockholm,	.50
C. Landin, Stockholm,	.50
E. Berglund, Stockholm,	.25
P. Strömgren, Stockholm,	1.00
Mrs. C. Ekstrand, Dubuc,	.50
Burnie Able, Dubuc,	1.00
Severius Söderkvist, Dubuc,	.50
Ed. Lindblad, Dubuc,	.25
J. Martin, Dubuc,	.25
Go. Gooselow, Dubuc,	.25
Eli Gooselow, Dubuc,	.25
Nils Forsberg, Dubuc,	.50
Miss M. Forsberg, Dubuc,	.25
Mrs. H. M. Granville, Dubuc,	.50
J. E. Tollefson, Dubuc,	.50
S. Colthard, Dubuc,	.25
Ed. Sporyl, Dubuc,	.50
Arthur Tolbat, Dubuc,	.50
A. Livingstone, Dubuc,	.50
Summa	$58.00

Logen får på detta sätt på det hjärtligaste tacka alla de som med en skärf deltagit i insamlingen.

Dubuc, 25 januari, 1915.

Komitérade.

EN REDOVISNING.

Som bekant är, att jag genom eldsvåda den 17 sept. 1914 förlorade mitt hus, ladugård, hö, säd, samt en del farmredskap. Mr. W. Olson förlorade vid sämma tillfälle ladugården, hö, säden samt farmredskap. På grund häraf utsände mr John Lindell 5 listor till olika personer, för att insamla pengar för oss gemensamt som drabbats af olyckan. Och vill jag härmed redovisa för de medel som inkommit. Jag får äfven på samma gång framföra mitt hjärtliga tack till dem, som haft besvär med listorna, samt till dem som skänkt. Hjärtligt tack!

No. 1.—Mr. Lindells lista.

John Lindell	$10.00
P. Erikson	1.00
Geo. Bell	1.00
Otto Berg	1.00
F. Gumbrill	1.00
E. Anderstedt	1.00
H. Tegelberg	5.00
W. K. Person	5.00
Gissle Lundal	1.00
Mrs. Ingrid Svenson	1.00
Summa	$27.00

Rob. Billey: 2 grisar; 1 for Boman, 1 for W. Olson.

No. 2.—Mrs. Cowderys lista.

English church (Eriksdale) per Williers	$2.00
English church (Mulvihill) per mr. Williers	2.30
G. R. Cowdery	1.00
M. Cowdery	.50
William Smith	1.00
Sam Houston	1.00
W. Ensell	1.00
H. G. Morley	1.00
Mrs. Peatt, Winnipeg,	2.00
Summa	$11.80

Mrs. Peatt, Winnipeg: För undertecknad, 1 double bed, kläder, porslinkärl samt groceries.

Mr. Lang, Winnipeg: En kostym kläder och en kappa.

Mrs. Count, Ericsdale: 2 single beds, 3 stolar.

No. 3.—Mr. Malmbergs lista.

No. 3.—Mr. Malmbergs lista	$50.50
No. 4.—Mr. Woxbergs lista.	
Samuel H. McLeod	$ .25
Josef A. McLeod	.25
Geo. Landtved	.50
John Christiansen	.50
Dan. Brown	.50
Teo. Tolander	.75
A. Salter	1.00
A. J. Morton	1.00
Summa	$4.75

No. 5.—Olof Larsons lista. — Blank.

Listan No. 1 inbringade	$27.00
Listan No. 2 inbringade	11.80
Listan No. 3 inbringade	50.50
Listan No. 4 inbringade	4.75
Listan No. 5 inbringade	0.00
Alltså utgör totalsumman	$94.05

Mr. John Lindell tillsatte en komité bestående af tre opartiska personer, som skulle bestämma hur pengarna skulle delas. Dessa voro: Mr. Gumbrill, Mr. Rob. Bilbey, Mr. R. G. Cowdery. Komitén beslutade, att undertecknad, som led den största förlusten vid nämnda olycka, skulle erhålla 85 procent och mr W. Olson 15 procent af de insamlade pengarna från de listor mr. Lindell utsändt. Och jag har nu efter bästa förmåga redovisat, och totalsumman utgör $94.05, hvaraf mr. Olson erhållit en summa af $23.

L. O. Boman.
Mulvihill, d. 30 jan. 1915.

PRIVAT AKTENSKAPSBYRÅ. — Vi introducera personer, som vilja ingå äktenskap både på landet och i staden. — Detta är vårt sjunde lyckliga år. — Otaliga lyckliga äktenskap. Hemlighet garanteras. Besök eller skrif till Ford & Simmons, 984½ Main Street, Winnipeg, Man.

FURNITURE
on Easy Payments